

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen
der laatste Dagen.

(OPGERICHT IN 1896.)

Toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods en van den naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beide mannen en vrouwen. HAND. 8 : 12.

En hij zeide: Ik geloof dat Jezus Christus de Zoon van God is. En hij gebod den wagen stil te houden; en zij daalden beiden af in het water, zoo Filippus als de Kamerling, en hij doopte hem. HAND. 8 : 37, 38.

No. 8.

15 April 1906.

11de Jaargang.

UITTREKSEL VAN EEN REDEVOERING

24 Dec. 1905 gehouden te Boston, Mass., door President JOSEPH F. SMITH.

Mijne broederen en zusters, geen ziel kan in oprechtheid het Evangelie aannemen, zonder dat het hem een beter man, of haar een betere vrouw maakt. Indien men zelfs zoo volmaakt is als de jongeling die den Heiland vroeg wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven, zal het Evangelie hem nog volmaakter doen worden. Hij die de vermaken meer liefheeft dan de waarheid, is der waarheid niet waard. Zoo iemand zal de waarheid niet omhelzen, omdat hij datgene wenscht te volgen, waarnaar zijn hart verlangt. Om inderdaad en in waarheid Heiligen der laatste Dagen te zijn, moeten wij in onze harten gevoelen zooals een van de ouden heeft gezegd, „Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen,” wat ook geschiede. Welke verleidingen en verzoekingens ons ook mogen lokken, welke neiging wij ook mogen hebben om te doen hetgeen niet recht is in de oogen des Heeren, wij moeten tot dien graad van volmaaktheid en mannelijkheid, tot dat licht en die standvastigheid van hart en ziel rijzen, dat wij tot den verzoeker kunnen zeggen, „Ga weg achter mij; wat mij aangaat, ik zal Gode gehoorzamen. De jongeling dien de Heiland op de proef stelde, bewees dat hij zijne rijkdommen en de vermaken welke die bezittingen brachten, meer liefhad dan God. Niet-tegenstaande hij de wet en dergelijke dingen onderhield, was hij niet nederig en had de waarheid niet lief boven al het andere.

Mijn godsdienst leert mij, dat ik alle menschen moet liefhebben. Hoezeer ik hunne handelingen ook moge verfoelën, of hunne boosheid en duisternis van geest betreuren, zij zijn nochtans geschapen naar het

beeld en de gelijkenis van mijn Vader en God — zij zijn mijne broeders en mijne zusters. Van mij wordt vereischt, dat ik mijnen naaste liefhebbe als mijzelven. Misschien ben ik tot dezen hoogen graad van volmaaktheid nog niet geklommen; misschien is in mij nog gebleven de zelfzucht die mij plaatst boven mijnen naaste; maar ik tracht goed te doen aan mijn evenmensch, omdat het Evangelie zulks verlangt. Het is een wet van God, dat ik alle menschen moet vergeven; dat ik de menschen niet zal oordeelen, maar dat ik het oordeel zal laten in de handen van Hem die een rechtvaardig Rechter is, en wiens recht het is om te vergeven dien Hij wil. Laat God tusschen u en mij oordeelen. Laat God hunne goede daden goedkeuren, en hunne booze werken vergelden. Dit recht komt u of mij niet toe. Hij heeft ons niet gesteld om rechters te zijn over onze medemenschen. Wij mogen weten dat menschen verkeerd handelen, maar zij hebben zielen die kunnen zalig gemaakt worden. Het is onze plicht om alles te doen wat in onze macht is om hen van de dwaling van hunne wegen af te brengen, en hun zoowel door voorbeeld als door leering, den weg te toonen dien zij behooren te gaan om het eeuwige leven te beërven. Geen mensch kan u het eeuwige leven schenken. Maar de mensch kan zelf de waarheid weten, en zelf in het licht wandelen zooals Christus in het licht is, opdat hij de leer moge kennen, en opdat hij gemeenschap met Christus moge hebben en Zijn bloed hem van alle zonden moge reinigen. Het is mijn voorrecht om in dezen toestand te zijn. Dan is het mijn recht en mijn voorrecht om andere menschen te leeren, hoe zij de geboden des Heeren kunnen onderhouden, hoe zij op den rechten weg kunnen wandelen, hoe zij datgene kunnen doen wat hen van de zonde zal verlossen en licht, wijsheid en geloof tot hunne zielen zal brengen; en dan kunnen zij zelven het pad bewandelen en hetgeen zij verlangen, verkrijgen door vlijtigheid en getrouwheid in het onderhouden der geboden Gods.

Wij kunnen voor de menschen stellen het immer-levend, indrukgevend, altijd-machtig getuigenis — het getuigenis van het voorbeeld. Het voorbeeld is machtiger om het goede teweeg te brengen, dan al het prediken dat gij kunt doen. Laat een onschuldig jongeling hier in de wereld komen, en temidden der verzoeking en verzoeking die op zijnen weg komen, aan de wereld toonen, dat hij zich aan de verzoeking niet wil overgeven, dat hij, zooals Joseph die in Egypte werd verkocht, den verzoeker zal weerstaan en zich zal vrijwaren van de verleidingen die tot verwoesting, onzedelijkheid en goddeloosheid voeren, laat hem staande blijven als de met sneeuw bedekte Alpen, rein, wit, onbeweegbaar, geen indrukken toelatende van de dingen die van het pad der gerechtigheid en der waarheid afleiden naar de zijpaden en booze wegen, en hij zal op zijne zending meer goed doen dan hij kan doen met de woorden zijns monds. Jonge mannen, geeft uzelf niet aan verzoeking over.

Zegt of doet niets dat een Heilige der Laatste Dagen, een man Gods, niet betaamt.

De menschen zullen van de daden in het vleesch gedaan rekenschap moeten afleggen voor den grooten Rechter van de levenden en de dooden. Dat kunt gij niet ontvlieden. Gij zijt hier niet bij toeval. Gij kwaamt hier volgens den wil van God, volgens Zijn plan, om Zijne voornemens te vervullen; en gij kwaamt hier zonder het zelf gezocht te hebben, wat deze wereld aangaat. Gij zijt afzonderlijke eenheden; gij hebt ieder een levende ziel in u; en gij zult zoo zeker uit de dooden opgewekt worden, als Jezus Christus uit den dood was opgewekt. Zooals gij in Adam allen sterft, zult gij in Christus allen uit de dooden opgewekt worden. Dat is onvermijdelijk. Het is volgens Gods plan. Hij heeft het besloten, en gij kunt het niet veranderen. Het zal even zoo zeker komen als het geboren-worden en het sterven. De opstanding zal tot al de kinderen der menschen komen; maar de opstanding der rechtvaardigen zal slechts komen tot hen die de geboden des Heeren gehoorzamen. Alleen zij die in Zijne paden wandelen en Zijne wetten onderhouden, zullen in die opstanding te voorschijn komen, om het koninkrijk Gods te beërven en zich daarin te verblijden.

Vergeet niet dat bij wat gij ook doet, God u ziet. Zijn oog is op u. Gij kunt u voor Zijn aangezicht niet verbergen. Hij kent u. Zijne engelen bewaken u, en zullen een verslag over u geven. Gij kunt dat niet ontgaan. Te leven is niet het gansche leven. Er is iets om voor te leven. Er is een werk te doen voor ieder mensch, en dat werk is het werk der gerechtigheid, der waarheid, der zelfverloochening, en van geloof in God. Dit moeten wij doen; en tenzij wij dat doen volgens het licht dat wij bezitten, zullen wij eindelijk gewogen en te licht bevonden worden.

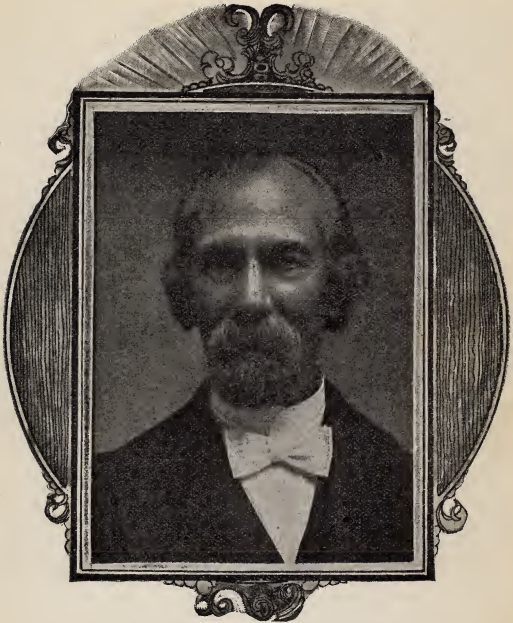
Bekwaam te worden in uw beroep, dat gij gekozen hebt, is niet alles wat vereischt is. Gij moet in gedachten houden dat er iets anders te doen is. Mannen en vrouwen behooren te vervullen hetgeen de Heere van hen vereischt. God heeft Zijne wet in uwe harten geschreven. En wanneer iemand in die mate zondigt dat hij den Geest des Heeren van zich stoot, en hij overgegeven wordt aan goddeloosheid, is hij inderdaad een zondaar, slechts geschikt voor de verdoemenis in de hel. Wat is de verdoemenis in de hel? Het is de verbanning uit de tegenwoordigheid van den Almachtigen God, tot in de buitenste duisternis. Het is een verbanning tot het bewustzijn van uw leven verbeurd en uwe hoop op zaligheid verspild te hebben. Het is de angst en het lijden van den geest, den onsterfelijken geest, onder de drukking van de kennis dat hij den dag der genade met zonden heeft gevuld, of de onvergeeflijke zonde heeft begaan. Dat is, de zonde voor dewelke geen vergeving is, noch in deze wereld, noch in de toekomstende, — het verloochenen en onder den voet vertrappen van de waarheid, haar te

beschouwen als een zaak van nietigheid, en haar als waardeloos te behandelen, wanneer zij u wordt aangeboden. Gij, jonge mannen, zult misschien de verantwoordelijkheid dragen die uwe vaders, vóór u gedragen hebben — namelijk, de zorg van een kroost. Dit is iets dat heilig is in de oogen Gods en dat voortkomt uit de wet Gods die op uwe zielen gegraveerd is.

Mijne geliefde broederen en zusters, mijne jeugdige vrienden, tot wie mijn hart uitgaat met de diepste belangstelling, omdat ik u nagenoeg in den zelfden toestand zie, waarin ik mij bijna 60 jaren geleden bevond, toen ik werd uitgezonden als een kind, om zoo te zeggen, om de beginselen van het Evangelie te prediken. Toen wist ik niet veel, en ik was niet in staat om te zeggen hetgeen ik wist; maar ik was in staat, dank zij mijn dierbare moeder, om een goed voorbeeld te zijn, het kwaad te weerstaan, het goede te doen, en mijn hoofd boven de zonde uit te houden; en God hielp mij daarbij, en heeft mijn leven en mijne eer bewaard, zoodat ik mijzelven nu onbesmet aan Hem kan aanbieden, waarvoor ik hem met mijn gansche ziel dankbaar ben.

'De Heere helpe u om getrouw, ijverig, volhardend, ernstig, eerlijk en oprecht te zijn en goed te doen aan alle menschen! Vergeeft dengenen die tegen u overtreden, die u vervolgen, en valschelijk allerlei kwaad tegen u spreken. Bidt voor hen, en vraagt God om hunner genadig te zijn, en zoo mogelijk, hun te vergeven, en hun de dwaling van hunnen weg te toonen. Weest zooals Christus was, wat betreft het onderhouden zijner wetten en voorschriften. Vrijwaart uzelf voor de zonde en weest, zooals Hij, den wil des Vaders gehoorzaam. Vrede zij ulieden. Gods zegen ruste op u in uwe werkzaamheden, opdat gij moogt aangemoedigd en versterkt worden; dat gij uw geloof niet moogt verliezen, dat uwe knieën niet mogen beven; maar dat gij moogt gevoelen dat gij sterk zijt in de macht des Allerhoogsten, en dat gij door Hem in alle goed woord en werk moogt ondersteund worden. Maar mocht gij in overtreding komen, oh! God ontferme Zich uwer! want dan zult gij bevreesd zijn om uwe vrienden te ontmoeten. Gij zult verlangen om te vertoeven met den vreemdeling, met hen die u niet kennen en die uwen toestand en uwen geest niet kunnen onderscheiden. Gij zult u willen terugtrekken van het licht en van den omgang met uwe broederen en vrienden, die u in hunne armen zouden nemen en u zouden hulp bieden en ondersteunen in alles wat goed is. Dat is het begin van het kwaad. Wanneer personen geheel en al het slechte doen, willen zij het gezelschap niet hebben van hen die recht doen, en zij verbergen hunne aangezichten voor hen.

De Heere zegene u en helpe u om fouten en zonden te vermijden, en om in de paden der gerechtigheid te wandelen; dit is mijn gebed in den naam van Jezus Christus. Amen.



APOSTEL GEORGE TEASDALE.

Apostel George Teasdale werd den 8sten December 1831 te Londen geboren. Aldaar woonde hij de openbare scholen en de Londensche Universiteit bij. Hij was 20 jaar oud toen hij voor het eerst iets hoorde over de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, door middel van een tractaat uitgegeven door het Tractaat-Gezelschap van de Kerk van Engeland. Kort nadien kwam een Heilige der laatste Dagen werken waar hij een stoffeerdersonderzaak voerde, en door de gesprekken met hem, en de getuigenis welke deze nederige persoon aflegde, werd de jonge man er toe geleid om de beginselen van het Evangelie te

onderzoeken. Hij werd spoedig van deszelfs waarheid overtuigd, en werd den 11den Augustus 1852 gedoopt. Weldra werd hij tot Priester verordineerd, en daarna tot Ouderling, en hij besteedde een groot deel van zijn tijd met prediken en lezinghouden over godsdienstige onderwerpen. Hij huwde in 1853, en zijne echtgenoot was hem, tot haren dood in 1874, een trouwe levensgezellin.

Ouderling Teasdale's ijver in het verspreiden van de waarheid gaf aanleiding dat hij gekozen werd tot president van de Somerstown-vertakking van de Londensche Conferentie. In 1857 werd hij geroepen om zijn ganschen tijd aan de bediening te wijden. Hij verkocht zijne bezittingen, liet zijne vrouw in zoo goede omstandigheden als mogelijk was, en aanvaarde zijne nieuwe plichten als president van de Cambridge-Conferentie. Het volgende jaar presideerde hij over drie, de Wiltshire-, de Landsend-, en de Zuidelijke-Conferentiën. In 1859 werd hij gesteld over de Schotsche Zending. Hij werd in 1861 onslagen, en toen verhuisde hij naar Utah. Hij stak de prairiën over met een der Westwaarts-reizende gezelschappen, en kwam 27 September 1861 te Salt Lake City aan.

Van dien tijd aan had hij, met zijne broederen, vele ondervindingen van verschillenden aard. Hij was een tijdlang schoolonderwijzer, was daarna directeur van den goederenwinkel van President Young, en later van het Tiendenkantoor. In 1868 werd hij op zending geroepen naar Engeland, arriveerde den 9den September te Liverpool, en werd aangewezen om in het kantoor van de *Millennial Star* te arbeiden. Het volgende jaar vertrok hij naar New-York, waarheen hij verplaatst was om de emigratiezaken aldaar te bezorgen.

In 1875—6 vervulde hij eene zending in de Zuidelijke Staten, (Ver St.) Kort na zijn terugkeer werd hij aangesteld tot President van den Juab-Ring van Zion; dientengevolge verhuisde hij naar de stad Nephi, waar hij ook een werkzaam deel nam aan vele openbare ondernemingen.

Hij werd door openbaring tot het Apostelschap geroepen in 1882, en werd den 13den October onder de handen van President John Taylor tot dat ambt verordineerd. Vanaf dien tijd is al zijn tijd in de bediening besteed geworden. Hij heeft veel in Amerika en Europa gereisd. In 1886 kwam hij naar Groot-Brittanje, en het volgende jaar volgde hij Pres. Daniël H. Wells op als president van de Europeesche Zending; deze positie bekleedde hij tot het jaar 1890.

Ouderling Hugh J. Cannon schrijft van het karakter van Apostel Teasdale als volgt: „Een van de opmerkelijkste karaktertrekken van Apostel Teasdale is dat hij altijd dezelfde is. Wanneer men hem ontmoet heeft hij immer dezelfde hartelijke, bedaarde eigenschap, die allen die met hem in aanraking komen, hem tot vrienden maakt. De eerste indruk dien hij geeft, is dat hij een man Gods is. Zijn leven is zoo zeer met geestelijke werkzaamheden verbonden geweest, dat hij er grooter behagen in schept over dat onderwerp te spreken dan over iets

anders. „Uit den overvloed des harten spreekt de mond,” — deze woorden vinden vervulling in het geval van Apostel Teasdale. Zijn hart is vervuld met het Evangelie en met liefde voor zijne medemenschen, en zoo goed wetende hoe de beginselen der waarheid hem tot zegen zijn geweest, en dat de menschen zonder dezelve niet kunnen zijn om hunne aardsche Zending te vervullen, verschaft het hem blijdschap ze tot hunne aandacht te brengen. Bij iedere zaak die hem voorgelegd wordt, is zijn eerste begeerte, uit te vinden wat de wil des Heeren is in dat opzicht, en weinige menschen houden zich vaster aan hetgeen zij verstaan als de wil des Heeren.”

Mill. Star.

UITTREKSEL VAN EENE REDEVOERING

29 Dec. 1905 gehouden te Chicago, door President JOSEPH F. SMITH.

Mijne Broederen, gij zijt niet gezonden om andere menschen aan stukken te trekken, hunne afgoden neer te halen, hun godsdienstig geloof te vernietigen, hunne kerken aan te vallen, of iets dergelijks te doen. Indien gij een beter huis hebt dan uw bureu, toont hun wat gij hebt, maar gaat niet te werk om het hunne om te halen. Noodigt hen vriendelijk uit, zooals zij die hunnen naaste liefhebben, om in uw huis in te gaan; en indien men hen kan doen inzien, door de wijsheid en het goede oordeel dat de Heere op hen moge uitstorten, dat gij beter hebt gebouwd, dan zij, mogen zij aannemen wat gij hun te bieden hebt, en indien zij het doen, zal het zijn tot de eer en glorie van God en tot hunne eigene zaligheid.

Het is volstrekt noodig, dat zij die deel nemen aan het werk der laatste dagen, zich niet aan bedwelming of aan het gebruik van tabak overgeven. Het moge wellicht nietig geacht worden, dat wij het gebruik van deze narcotische plant ernstig opnemen; dat is nochtans waar. Waarom? Omdat door den Profeet Joseph Smith geopenbaard is, dat tabak niet voor den mensch is. Het is een vergif; het is schadelijk voor het lichaam; en het is verkeerd, indien de Heiligen der laatste Dagen het gebruiken. Daarom dringen wij er bij onze zendelingen op aan, dat zij zich geheel en al onthouden van het gebruik van tabak, in welken vorm ook, zooals zij zich ook van bedwelmende dranken moeten onthouden. Zij moeten van deze dingen vrij blijven, want zoo zeker als zij ze gebruiken, zullen zij de heerschappij over zichzelf verliezen en ellendige slaven van die verlagende hartstocht worden. Wij verzoeken u, Ouderlingen en u Heiligen der laatste Dagen, die hier onder het volk van de wereld woont, deze beginselen van het Evangelie te onderhouden, zoodat niemand tot u kan zeggen: Geneesheer, genees uzelf; verbeter uw eigen wegen.

Onze zending is om te redden en goed te doen, — wat het ook zij dat anderen mogen doen. Wij kunnen onzen levenswandel niet richten volgens het gedrag van anderen. Wij hebben maar één voorbeeld, en dat is het voorbeeld van den Zoon van God, die zonder zonde was, en die Zijnen Vader in alle dingen gehoorzaam was. Wij vragen u niet om den menschen gehoorzaam te zijn, noch om menschen te volgen. Ik heb nooit iemand gevraagd om mij te volgen, uitgezonderd in zoover als ik Christus volgde. Indien ik Hem beter kan volgen dan iemand anders, zoo kan ik mijnen broeder met recht uitnoodigen om mij te volgen. Mijne leer — de leer van de Ouderlingen van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen is altijd geweest en is ook nu, volg Christus. Laat Hem zijn uw voorbeeld. Volg Zijne werken, Zijne woorden, Zijn leven na; en indien het voor menschelijke wezens mogelijk is, om rechtvaardig te zijn zooals Hij rechtvaardig was, dat zij het doen, en zij zullen zoo veel nader tot God zijn.

Wij zedden onze Ouderlingen uit om de waarheid aan de wereld te verkondigen, en zij worden door hen die de autoriteit dragen om hen te zenden, verboden om eenig mensch tegen zijn wil of tegen den wil van hen die rechtmatig toezicht over hem hebben, in de Kerk te lokken. Een Ouderling heeft geen recht om een jongen of een meisje te doopen of tot den doop te overreden, tegen den wil zijner ouders, noch eene vrouw tegen den wil van haren echtgenoot. Wij zoeken geen vrouwen; wij hebben onze eigene vrouwen, en zij zijn zoo goed en rein als ooit vrouwen op aarde zijn geweest. Wij zenden deze jonge mannen niet uit om zich in de aangelegenheden van uw gezin te mengen of om het geluk en den vrede van uw tehuis te verstoren. Zij komen eenvoudig tot u met het aanbod van leven en zaligheid, zooals wij het van God ontvangen hebben, en zij laten het aan u over om het aan te nemen of te verwerpen, naar uwe verkiezing. Indien gij iets verkeerd, onrechtvaardigs of kwaads ziet in een Ouderling van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, moogt gij zeker zijn dat hij buiten zijn geloof en de regelen van de Kerk gaat, en is te veroordeelen bij den Heere. God zegene u, mijne vrienden. Vrede zij ulieden. Wij komen de wereld vrede brengen, niet het zwaard. Wij komen niet om den eenen mensch tegen den anderen te keeren, maar om u dien vrede te brengen, die voortvloeit uit de gehoorzaamheid aan de geboden des Heeren. Moge God u allen zegenen, is mijn gebed in den naam van Jezus. Amen.

DANKBETUIGING.

„Mijne schoonmoeder kreeg, terwijl zij bij mij logeerde, hevige rheumatiek, zoodat zij drie weken het bed moest houden. Dank zij uw Universalmiddel is zij thans zoo ver hersteld, dat zij weder naar huis is kunnen gaan, waarvoor ik u mijn diepgevoelde erkentelijkheid betuig!”

DE S T E R.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

DE JOODSCHE- EN DE CHRISTEN-SABBAT.

Hoewel in het Boek der Openbaring, 1 : 10, geschreven staat, „Ik was in den geest op den dag des Heeren,” loochenen sommigen toch dat de Bijbel den Zondag als een Sabbat erkent. De Heere laat hen die Hem in geest en waarheid zoeken, niet zonder overvloedige getuigenis betreffende de dingen die voor hun geestelijken vooruitgang noodig zijn, mits zij trachten hunne talenten te oefenen, en zij zoeken naar de waarheid en de bewijzen welke God heeft geschonken beide in de oude en de nieuwe openbaringen.

De Hollandsche Bijbel ten huidigen dage bijna algemeen in gebruik, is de vertaling geautoriseerd door de Staten Generaal der Ver. Nederlanden, n.l. de „Staten”-Bijbel. Daar komt in voor, menige onjuiste vertaling van de oorspronkelijke uitdrukkingen gebruikt in het Grieksch, de taal waarin het Nieuwe Testament geschreven werd. In Matth. 28 : 1 wordt het Grieksche woord *Sabbatone*, hetwelk Sabbat beteekent, tweemaal gebruikt, en is in het eerste gedeelte van het vers correct vertaald als „sabbat”, doch onjuist vertaald als „week” in het tweede gedeelte van hetzelfde vers. Dit is de eerste directe aanduiding, in het Nieuwe Testament, van de instelling van een nieuwen Sabbat voor de Christenen, maar dat feit wordt uit het oog verloren, als een gevolg van de verkeerde vertaling. Zulke afwijkingen of vrijheden veroorloofden de vertalers zich ter wille van het verkrijgen van „vloeiende woorden”, „schoonheid en waardigheid” en „meesterlijken stijl.” „Wij hebben ons niet gebonden aan éénvormigheid van zinsbouw of eenerleiheid van woorden,” zoo verklaarden de vertalers van den Engelschen Bijbel (de King James' vertaling), die alle dezelfde fouten maakt, welke wij door dit artikel zullen aanwijzen in den Hollandschen (Staten)-Bijbel, met betrekking tot het onderwerp van den Sabbat. De opzettelijke ontwijking van éénvormigheid in het overzetten van dezelfde woorden — zelfs wanneer zij voorkomen in denzelfden tekst, zooals in Matth. 28 : 1 — is de voornaamste smet op deze vertaling van den Bijbel. Wij nemen aan dat deze verscheidenheid van vertaling bijdraagt tot de welluidendheid en den muzikalen klank van de uitdrukkingen, maar verzoeken in overweging te nemen dat het tegenstrijdig is met de vereischten van getrouw vertalen. Alzoo geeft, in het genoemde vers, de welluidende term „de Eerste dag der week” wel den juisten dag van den Apostolischen Sabbat te kennen, maar duidt niet aan dat het een sabbat was, en dit uit oorzaak van de opzettelijke vermijding van „ éénvormigheid van zinsbouw en eenerleiheid van woorden” in het vertalen.

Alvorens wij verder gaan, moge het nuttig zijn de aandacht op de volgende feiten te vestigen:

1. Jezus is uit de dooden opgestaan op den morgen van den eersten dag der week, die overeenkomt met onzen Zondag.

2. De gebeurtenis is door al de vier Evangelisten beschreven.

3. Al de vier Evangelisten noemen den dag van de opstanding van Christus, „Sabbatone.”

4. De Kerk van Christus heeft altijd den eersten dag der week als den Christen-Sabbat onderhouden.

5. De vroegste verslagen verklaren, dat zulks het geval was.

6. Er is geen verslag dat verklaart dat het niet alzoo was.

7. De verslagen toonen aan, dat de volgelingen van Christus bij verscheidene gelegenheden tezamen kwamen op den eersten dag der week.

8. Er is geen verslag, dat zij zich ooit op den Joodschen Sabbat vergaderden.

9. Er zijn talrijke gevallen waarin de dag des Heeren, of eerste dag der week, een Sabbat genoemd wordt.

10. De Christen-Sabbat, de dag des Heeren, begon „zeer vroeg in den morgenstond.”

11. Hoewel de visscherslieden van Galilea, en andere schrijvers van den Bijbel, van God geïnspireerd waren, is er geen bewijs dat de vertalers van den „Staten”-Bijbel alzoo geïnspireerd waren.

De vraag stelt zich, welke naam werd door de Joden aan den laatsten dag der week, hun zevenden-dag Sabbat gegeven? Het Oude Testament, door onzen Heere en Zijne Apostelen gebruikt, en waarvan zij aanhalingen deden, was bekend als de Grieksche Septuagint, waarin Exodus 20 : 8 luidt: *Mneestheeti teen heemeran tone Sabbatone hagiazein auteen*, „Gedenkt den dag van de Sabbatten, dat gij dien heiligt.” De Joden kenden hun Sabbat dus als „de dag van de Sabbatten,” en toen zij Christenen werden en de dag der opstanding en iedere daaropvolgende achtste dag hun Sabbat werd, gaven zij hem een naam met onderscheid, „De een van de Sabbatten”, *Mian Sabbatone*. *Mia* is de Grieksche vorm van het bepaald-telwoord één, en is negen-en-zestig keer in het Nieuwe Testament op die wijze vertaald. Hier zijn dus twee onderscheiden Sabbatten, de Joodsche die juist eindigde, en de Christelijke die juist daagde. De Maria's hadden hare woningen waarschijnlijk vóór 't daglicht verlaten, om geen aandacht te trekken, en bereikten het graf juist toen de zon opkwam.

Lukas stelt de twee Sabbatsbedeelingen tegenover elkander, door de Grieksche voegwoorden, *men—de*, te gebruiken, aldus een duidelijke tegenstelling aanwijzende, zeggende: De vrouwen rustten op den *men Sabbatone*, maar *tee de mia tone Sabbatone*, „op den eenen van de Sabbatten,” zeer vroeg in den morgenstond, gingen zij naar het graf, dragende de specerijen, enz., Luk. 23 : 56 en 24 : 1. Indien deze twee dagen niet

beide Sabbatten waren kon er geen rede zijn voor de tegenstelling van Lukas, en indien de twee Sabbatten in ieder opzicht gelijk waren, konden noch de handelingen der vrouwen noch de dagen in tegenstelling gezet worden. Lukas heeft *men* en *Sabbatone* onscheidbaar gemaakt; hij sprak dus van twee onderscheidene Sabbatten. De eene, de Joodsche Sabbat, vóór de opstanding, begon met de ondergaande zon. De andere, de Christen-Sabbat na de opstanding, „de een van de Sabbatten,” was een dag van werkzaamheid in het goed-doen. Hij begon met de opkomende zon. De vrouwen kwamen zeer vroeg om de specerijen te brengen, die zij hadden toebereid. Het was een dag van aanbidding, en toen zij Christus zagen, aanbaden zij Hem. De uitdrukking, *Mian Sabbatone*, „de een van de Sabbatten,” werd tot een vasten term, en wij vinden dat Paulus, in I Cor. 16 : 2, dezelfde woorden gebruikt als de schrijvers van de vier Evangelien.

Laat ons Paulus volgen naar Antiochië, Hand. 13 : 13—44. Zooals zijne gewoonte was, ging hij op den Sabbatdag in de Synagoge, en de oversten, in wier handen de vergadering was, verzochten hem om tot het volk te spreken. Zijne rede maakte geen grooten indruk op de Joden, maar de Heidenen baden dat hun dezelfde woorden zouden gesproken worden, den „Naasten Sabbat,” *Metaxu Sabbatone*. De kanttekening van vers 42 geeft voor deze twee woorden een tweede wijze van bewoording. „Op den Sabbat daartusschen.” Dit is de correcte en juiste vertaling van die twee Grieksche woorden. De Heidenen wisten dus, dat er een andere Sabbat zou komen tusschen dien dag en den volgende Sabbat der Joden. Niet alleen bewijst het woord *metaxu*, „tusschen” zulks, maar vers 44 komt met dezelfde meening over, „En op den volgende Sabbat.” Het woord vertaald met „de volgende” in dit vers, is niet *metaxu*, zooals in vers 42, maar *erchomeno*, dat in werkelijkheid beteekent „de komende” en wel goed de gedachte uitdrukt dat de volgende vergadering gehouden werd op den dag na den Joodschen Sabbat, n.l. de komende dag des Heeren, toen bijna de geheele stad tezamen kwam om het woord Gods te hooren. Deze vergadering werd waarschijnlijk in de openlucht op een groote plaats gehouden, want de synagoge zou te klein zijn geweest om bijna de geheele stad te bevatten. Let wel, de Heidenen hadden voor de Joden of hun Sabbat geen eerbied, en hadden geen aanspraak op hunne synagoge. Waarom zouden zij Paulus verzoeken om tot hen te prediken in een gebouw waarover zij noch Paulus eenige macht hadden? Waarom zouden zij een week lang wachten? Paulus was veel te diep in ernst om gedurende zeven heele dagen sprakeloos stil te zitten, wanneer de Heidenen om het brood des levens riepen. Bijgevolg moet aangenomen worden, dat het eene vergadering was uitgaande van de Christenen, en door hen gehouden op den eersten dag der week, den volgende dag, den „tusschen-Sabbat,” en dat Paulus daar toen tot „bijna de geheele stad” predikte. Laat ons, opdat

er geen misverstand moge zijn, andere teksten van het Nieuwe Testament onderzoeken, waarin dit woord *metaxu* voorkomt. Er zijn er negen; op zes plaatsen is het vertaald met „tusschen”: Matth. 18 : 15; 23 : 35; Luk. 11 : 51; 16 : 26; Hand. 12 : 6; 15 : 9. Eenmaal is het vertaald met „ondertusschen”: Joh. 4 : 31, en eenmaal als „onder”: Rom. 2 : 15; maar in dit laatste geval geeft de kanteekening de juiste vertaling „tusschen.” Eénmaal, n.l. in den tekst dien wij bespreken, wordt het vertaald met „naasten,” maar met de verbetering „tusschen” in de kanteekening. De Latijnsche taal gebruikte het woord „inter” als de vertaling van *metaxu*. Dit woord „inter” wordt gebruikt om te verstaan te geven „twee tijdstippen *tusschen* dewelke iets gebeurt.” Voor het oprechte verstand laat het oorspronkelijke Grieksch, wanneer het aldus wordt onderzocht, geen twijfel; er kon voor zulke gezegden geen plaats geweest zijn, indien er niet een andere Sabbatdag tusschen de twee Joodsche Sabbatten gekomen was.

Een andere gelegenheid, die beschreven is, op welke de discipelen tezamen kwamen op „den eenen van de Sabbatten,” was gedurende het verblijf van Paulus te Troas, Hand. 20 : 6. Paulus onthield zich, met zeven andere broederen, zeven dagen te Troas. Er is geen verslag van het houden eener vergadering op den laatsten dag der week — den Joodschen Sabbat — maar wij hebben stellig bewijs dat Paulus het schip liet vertrekken, 't geen aantoonde dat hij gewichtige redenen had om achter te blijven tot na den dag van den Joodschen Sabbat. Het was om brood te breken, om des Heeren Avondmaal met Zijne volgelingen te nuttigen, op „den eenen van de Sabbatten,” toen de discipelen bijeenkwamen. Deze woorden geven te kennen, dat het voor hen een natuurlijke zaak was om op dien dag tezamen te komen om brood te breken. Er is ook in het Nieuwe Testament geen verslag van het houden van een dergelijke Christelijke vergadering op een Zaterdag. Integendeel, Paulus liet bij deze gelegenheid zijn schip afzeilen en wachtte opzettelijk tot na den Joodschen Sabbat om zich met de Heiligen op den eersten dag der week te kunnen vergaderen, en hij vertrok 's Maandagsmorgens vroeg om zijn schip in te halen.

Indien Hand. 16 : 13, *Tee te heemera tone Sabbatone*, verkeerd vertaald met „En op den dag des Sabbats” inplaats van „En op den dag der Sabbatten,” tegen deze zienswijze wordt ingebracht, willen wij er aan herinneren dat de apostolische zending allereerst was tot de Joden, en een blik op Hand. 17 : 2, toont dat het de gewoonte van Paulus was om op iederen Joodschen Sabbat de synagogen te bezoeken, om met de Joden uit de Schriften te handelen. Zijn gezond verstand leidde hem waar hij groote audiënties Joden kon toespreken, die anders de moeite niet zouden nemen om hem het Evangelie te hooren prediken. Op dezen bepaalden „dag der Sabbatten”, — Zondag — ging hij buiten de stad aan de rivier, „waar het gebed plagt te geschieden. De Joodsche Sabbat

was de dag voor het „handelen” in de synagogen; de Christen-Sabbat de dag voor gebed, lofzingen en doopen. Lydia, de purperverkoopster, werd waarschijnlijk dien zelfden Sabbatdag in de rivier gedoopt, daar het gewoonte was om de bekeerlingen onmiddellijk te doopen wanneer zij geloofden, zooals in het geval van Filippus en den Kamerling, en in dat van den stokbewaarder.

Voor hen die geluisterd hebben naar argumenten ten gunste van Zaterdag den zevenden dag, en die dag alleen, als de aannemelijke Sabbat voor den Heere, is het wellicht eene verrassing om te vernemen, dat Zondag, of de eerste dag der week, acht keer in het Nieuwe Testament een Sabbat is genoemd; en voor hen die den „Staten”-bijbel beschouwen als een geïnspireerde vertaling, komt het misschien als een schok, wanneer zij uitvinden, dat acht fouten begaan zijn in dit ééne onderwerp alleen. Andere geleerden, even bekwaam als de vertalers van den „Staten”-bijbel, zijn met even goede en misschien betere hulpmiddelen gezegend geweest om de verschillende boeken van den Bijbel te vertalen, en hebben niet gearzeld om te veranderen of te verbeteren. Het Nieuwe Testament was in het Grieksch geschreven, en het Latijnsch was de voornaamste andere taal van dien tijd, en hoewel het gewone gebruik van die beide talen in de eerste Christelijke eeuwen is uitgestorven, heeft men Latijnsche exemplaren van het Grieksche Testament, die uiterst nuttig zijn om de juistheid van de beteekenis van betwiste teksten te bewijzen. Laat ons, bij het onderzoeken van die acht teksten, die den eersten dag der week aangeven als een Sabbat, de Grieksche bewoording, letterlijk in 't Hollandsch overgezet, vergelijken met Latijnsche, Duitsche, Zweedsche en Engelsche vertalingen en den „Staten”-bijbel. Men zal waarnemen dat de Hollandsche en hare zuster-vertalingen, (waaronder de „King James”), omtrent de eenige zijn, die het woord Sabbatone op de eene plaats met het woord Sabbat en op de andere met het woord week vertalen, en wij mogen wel eens stilstaan en onszelfen afvragen, waarom de vertalers van den „Staten”-bijbel als onfeilbaar zouden beschouwd worden? *(Wordt vervolgd.)*

AANGEKOMEN.

Ouderling Joseph A. Stephenson, van Holden, Utah; hij is geplaatst in de Groninger Conferentie.

ONTSLAG EN AANSTELLING.

Ouderlingen Abraham Dalebout, Derk Koldewijn en Joseph M. Woodland zijn eervol van hunne zending ontslagen.

President Delbert E. Wilcox, die sedert 15 November 1904 de leiding over de Rotterd. Conferentie heeft gehad, is eveneens eervol van zijne werkzaamheden in de Zending ontslagen, en Ouderling Clyde A. Hammond is benoemd tot zijn opvolger als President der Rotterd. Conferentie.

DE TWEE VROUWEN.

In een zekere stad woonden twee vrouwen, Gerda en Hulda genaamd. Hoewel beider woningen elkander raakten, behoorden deze vrouwen tot zeer van elkander verschillende maatschappelijke standen, want Gerda was de vrouw van een zeer hooghartig en zeer rijk man, terwijl Hulda de vrouw van een nederig werkman was. Gerda's huis was groot en statig en versierd met de mooiste en kostbaarste voorwerpen, maar Hulda's tehuis was een kleine, schaars gemeubelde woning. Het verschil harer standen verhinderde Gerda en Hulda echter niet van vriendschappelijk-zijn op behoorlijke wijze, en de twee brachten elkander dikwijls wederzijds bezoek, wanneer de mannen van huis afwezig waren.

Op zekeren dag was Hulda in Gerda's huis, en Gerda zeide: „Ik moet u de schilderij toonen die wij pas uit Parijs hebben ontvangen. Het is de mooiste schilderij ter wereld, en zij heeft een vorstelijke som geld gekost.” En Gerda ging Hulda voor in een ander vertrek en ontsluitte de schilderij; en een tijd lang stond Hulda ze in stilte te bewonderen. Het was inderdaad een meesterstuk der kunst. Zulke schoonheid van ontwerp, zulke sierlijke teekening, en zulke meesterlijke uitvoering had zij nog nooit gezien. Het was een wonder van beeld, kleur en effect.

„Is het niet de mooiste schilderij ter wereld?” vroeg Gerda.

„Het is zeer schoon,” antwoordde Hulda, „maar het is niet het schoonste beeld ter wereld.”

Gerda nam haar mede in een andere kamer, en toonde haar een met juweelen versierde muziekdoo's, waaraan de bekwaamste vakmannen van Zwitserland hadden gewerkt.

„Ik zal u de muziek laten hooren,” zeide Gerda. En zij drukte de veer, en de muziekdoo's bracht een harmonie ten gehoor, zooals Hulda's luisterende ooren nog nooit hadden bijgewoond. Het scheen alsof een bergstroompje, een zomersche bries, en een vogel uit het wilde bosch in de doos met elkander in liefelijke melodiën wedijverden.

„Is het niet de mooiste muziek ter wereld?” vroeg Gerda.

„Het is zeer schoon,” antwoordde Hulda, „maar het is niet de mooiste muziek ter wereld.”

Toen ergerde zich Gerda. „Gij zeidet dat van de schilderij, en gij zegt het van de muziek. Zeg mij nu, Hulda, waar is er een mooiere schilderij en mooiere muziek te vinden?”

„Kom met mij, Gerda,” zeide Hulda. En zij leidde Gerda van het statige paleis naar haar eigen nederig huisje.

„Zie daar op den muur bij de deur,” zeide Hulda.

„Ik zie anders niet dan vuilvlakken. Waar is de schilderij, waarvan gij gesproken hebt?”

„Dit zijn de vingermerken van een kinderhand,” zeide Hulda. „Gij

zijt eene vrouw en echtgenoot, en zoudt gij niet al de schatten van uw paleis willen inwisselen tegen de vingermerken van een kleine hand op uw gekleurde muren?"

Gerda gaf geen antwoord. Toen ging Hulda naar de andere zijde van het vertrek en bracht een paar zonderlinge, kleine schoentjes te voorschijn, en toonde ze Gerda.

„Deze zijn kinderschoentjes,” zeide Hulda, „en maken een soort muziek dat geen kunst kan evenaren. Andere klanken mogen het oor bekoren, en de zinnen in verrukking brengen, maar de muziek van een kinderschoen dringt door tot het hart en brengt de ziel in gemeenschap met de engelen.”

Toen riep Gerda uit: „'t Is waar, o Hulda! 't is waar!” En zij boog haar hoofd en weende; want zij was kinderloos. — EUGENE FIELD.

UIT DE ZENDING.

Er zijn in den laatsten tijd in verscheidene bladen van Nederland lange artikelen verschenen tegen de „Mormonen” en hun godsdienst. Een zendingsblad wijdt een geheel nummer aan het onderwerp. De „Gelderlander” van 10 April, een Katholiek blad te Nijmegen uitgegeven, nam een antwoord van onze zijde op in hare kolommen.

Ouderlingen L. G. Hardy Jr. en Jan Roghaar hielden Zondag 8 April te Dordrecht twee vergaderingen in een zaal gelegen Oude Dijk. Er waren vele vreemdelingen aanwezig, zoodat het gebouw voor de avondvergadering te klein was en een aantal personen geen toegang konden verkrijgen. Ouderlingen A. Dalebout en J. M. Woodland waren ook tegenwoordig.

De „Ster” verkreeg sedert het begin van dit jaar 70 nieuwe inteeke-naren. Daarentegen werden 32 namen, op 31 Dec. j.l. en sedertdien, van het „Ster”-boek afgenomen, een toename latende van 38. De maand Maart bracht 20 nieuwe inteeke-naren, waarvan Ouderling H. van Braak 4 inzond, M. H. Welker 4, J. M. Woodland 3, A. v. Limburg 4, W. L. Brimhall 2, en J. A. Ririe 2.

Ouderling A. v. Limburg zond in den loop der laatste weken een zestal namen van nieuwe inteeke-naren, die geen leden van de Kerk zijn. Hij levert een mooi bewijs van hetgeen kan gedaan worden tot het verspreiden van waarheid door middel van „De Ster”. De broeders en zusters kunnen hierin behulpzaam zijn, en kunnen hunnen vrienden en kennissen geen grooter dienst bewijzen dan door hen te bewegen tot het inteekenen op dezen boodschapper des lichts.

Ouderling Abraham Dalebout heeft eenige dagen in Zeeland doorgebracht, te midden van zijne familie en de vrienden zijner jeugd. Terwijl hij zich daar bevond en Pres. D. E. Wilcox en Ouderling A. H.

Cannon hem bezochten, was de gelegenheid gunstig tot het houden van openbare vergaderingen. (In Zeeland zijn nog geen onzer Zendingen geplaatst geworden). De grootste zaal in Zierikzee werd kosteloos (uitgenomen de kosten voor gaslicht) verkregen, en Zondag 1 April hielden de Zendingen er twee groote vergaderingen. Deze waren gratis door het plaatselijk dagblad, de Zierikzeesche Nieuwsbode, geadverteerd. In de middag-bijeenkomst waren omtrent 150 vreemdelingen aanwezig, en des avonds ongeveer 250, en er heerschte plechtige stilte en groote belangstelling, meldden de broeders. Ook was een der predikanten van Zierikzee aanwezig. Eene collecte werd gehouden ten behoeve van de noodlijdenden der overstroome districten van Zeeland, en aan den Burgemeester afgedragen.

UTAH-NIEUWS.

Ouderling Roscoe W. Eardley, die weinige jaren geleden eene zending in Nederland heeft vervuld en bij de oudere leden van de Rotterdamsche Conferentie goed bekend is, en door hen met liefde herdacht wordt, is aangesteld tot Bisschop van de 3e Wijk der Kerk in Salt Lake City.

Omtrent het begin van dit jaar is in Utah eene sterke beweging ontstaan tot bevordering en krachtige ontwikkeling van nijverheid en handel in Utah, en met de naburige Staten. Een degelijk bestuur, aan het hoofd van dit belangrijke werk, heeft zijn hoofdkwartier te Salt Lake City, en breidt zich flink uit doordien dergelijke organisatiën als vertakkingen zich hebben gevormd in verscheidene van de grootere plaatsen en steden van Utah. Terwijl de beweging nog slechts in aanvang is, zijn reeds verscheidene fabrieken en andere ondernemingen op touw gezet, en heeft de handel der producten van Utah reeds een aanmerkelijke aansporing ontvangen. De stelselmatig pogingen van zulk een krachtig-werkende organisatie kan niet anders dan een bron van toenemende welvaart voor Utah zijn en haar een grooteren overvloed van werk verschaffen.

OVERLEDEN.

JASPERS. — Zuster Carolina Maria Johanna Jaspers, geboren 12 Dec. 1852, den 3den April te Rotterdam overleden, na eene langdurige ziekte.

INHOUD:

Uittreksel van een Redevoering	Blz. 113	Ontslag en Aanstelling	Blz. 125
Apostel George Teasdale	" 117	De twee Vrouwen	" 126
Uittreksel van een Redevoering	" 119	Uit de Zending	" 127
Dankbetuiging	" 120	Utah-Nieuws	" 128
De Joodsche- en de Christen-Sabbat.	" 121	Overleden	" 128
Aangekomen	" 125		

Uitgave van JACOB H. TRAYNER, Boezemsingel 116, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.

Abonnementsprijs per jaar:

Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Buitenland f 2.50, Amerika \$ 1.00.

Per exemplaar 10 cent.